

4721 3. Beh. af Forfl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 4722

budt et Par Embeds- eller Bestillingsmænd i Sylland at udøve nogenformelt politisk Virksomhed, da man mærkede, at de gik i en politisk Retning, som Ministeriet ikke syntes om? Medens man lod alle andre Embedsmænd i Landet tumle sig saa frit, som de vilde, blev det netop disse forbudt, og de bleve fruede med at miste deres Stilling, hvis de bleve ved med at udøve slig politisk Virksomhed. Er ikke ogsaa dette værd at lægge Mærke til? Har man ikke set et Blad her i Hovedstaden, som uden Sty har udtalt, at i høiere Kreds vare flere Mænd blevne af den Mening, at Grundloven maatte suspenderes, saalænge disse Folk havde Magten, saalænge Folket valgte et Flertal som det nuværende, og at denne Suspension skulde vedblive, indtil Folket lærte at tage Skeeen i en anden Haand og vælge andre Mænd? Og har Regjeringen gjort noget Skridt mod denne Udtalelse? Hvis der var nogenformelt Anledning til at bruge den nuværende Presselov til at gjøre Skridt lige over for offentlige Blade, saa var den da her; men har den høitæredede Justitsminister vært sig ved denne Leilighed, lige over for slige grundlovsstridige Uttringer? Nei, der er virkelig saadanne Legn i Luften, som man ikke skal fremtælde videre ved at minde om det Østfedske Ministerium. Det ærede Medlem for Østfeds Amt's 4de Valgkreds udtalte sig paa en Maade, som jeg forresten skal takke ham for, thi det er min alvorlige Mening, at selv om han ikke kan gaa med os, men efter sin Overbevisning maa stille sig anderledes, ere de Udtalelser, som han fremkom med, værd at anerkjende. Jeg talter ham derfor, og netop fordi han ikke staar paa samme Standpunkt som vi Andre, faar en slig Udtalelse en dobbelt Betydning. Jeg giver ham Ret i, at naar man taler om Krig, paa Liv og Død med det nuværende Ministerium, er det stærke og uhyggelige Udtryk, det er saa, men de ere sande, og Sandheden skal man holde sig til. Men under disse Forhold kan det ikke blive anderledes; det er saaledes, saa uhyggeligt, det end er. — Der har af flere ærede Medlemmer været talt om, at man muligens kunde tage denne Sag noget anderledes ved at foreslaa, at indfætte i Finantsloven een eller flere Bestemmelser angaaende de Reformers, som man har arbeidet paa, uden at kunne faae Ministeriet til at gaa dem en Jodsbred imøde. Men hvorfor jeg ikke er gaaet denne Vej, er, fordi Sagen har udviklet sig dertil, at hvad enten den enkelte Sag eller dette Par enkelte Sager blive vedtagne eller ikke, vil det ikke bringe Stillingen lige over for det nuværende Ministerium til at

blive anderledes, end den er. Havde man vedtaget en Finantslov med den Slags Postter paa, kunde dog det Spørgsmaal være berettiget, om dette var det Æneste, man havde mod det nuværende Ministerium, og saa maatte vi jo svare Nei. Men det, som er Regjeringen og os imellem, er den Raastand, som Regjeringen har tillæst op, at Thingene ere ligeberettigede ved Siden af den Handling af Ministeriet, at slutte sig særlig til det andet Thing og gaa imod nuværende Thing. Det er Misfjendelsen fra Regjeringens Side af, at Lyngdepunktet efter den politiske Udvikling og efter Grundlovens hele Indhold maa ligge i Folkethinget. Lige overfor denne Misfjendelse er det, at man, efterat det ikke har frugtet at gaa de mildere Veie, vil bruge sin grundlovsstridige Ret til at sige Nei til Finantsloven. Jeg siger som flere af de ærede Herrer, at jeg har den Tro, som jeg har udtalt saa mange Steder og til saa forskjellige Tider, og som jeg har endnu, at naar der kommer en Regjering, der vil stille sig lige overfor Folkethinget saaledes, at vi kunne komme til at samarbejde med den saaledes, at disse Reformers kunne komme igjennem ved gjensidig Snødekommen, ville Thingene kunne samarbejde med hinanden uden nogen Forsatningsforandring. Det er i dette Øieblik min Mening, og derfor retter jeg ikke og har ikke rettet nogenformelt Angreb mod Landstthinget. Nei, det er Regjeringen, der er Gindringen for en nærmere Samvirken mellem Folkethinget og Landstthinget, og det vil vedblive at være saaledes, saalænge Regjeringen stiller sig op som den, der i de enkelte Sager viser os til Landstthinget, og beder os om at indlade os med det, inden den selv forhandler med os. Dette er ikke den Stilling, som en Regjering skal indtage lige overfor de to Kamre, at sige: Jeg holder mig tilbage, indtil jeg ser, at Kamrene kunne blive enige. — Det ærede Medlem for Ribe Amt's 4de Valgkreds (Lermansen) spurgte, om da Folkets Be og Vel beroede paa, om disse Sager bleve gennemførte (Lermansen: Ja). Deri har det ærede Medlem fuldkommen Ret, derpaa beror Folkets Be og Vel ikke; men det er efter min Mening heller ikke dette, hvorom der her tales. Der tales om, hvorvidt Folkets Be og Vel ikke beror derpaa, om Rigsdagen og Regjeringen kunne arbejde sammen eller ikke, og dette beror i allerhøjeste Grad paa, at vi kunne faae en Tilstand, hvor Lovgivningsmagten og Bevillingsmyndigheden kunne arbejde sammen med Frugt. Det er Folkets Be og Vel om at gjøre, om dette kan